

ARBEIDSHOF TE BRUSSEL

ARREST

OPENBARE TERECHTZITTING VAN 20 DECEMBER 2012

7e KAMER

SOCIALE ZEKERHEIDSRÉCHT WERKNEMERS - bijdragen werkgevers
tegensprekelijk
definitief

in de zaak:

1. **OLENDIS NV**, K.B.O. 0450.248.858, met maatschappelijke zetel te 2440 GEEL, Antwerpseweg, 81 b, eerste appellante,

2. **ALPHA NV**, K.B.O. 0449.500.473, met maatschappelijke zetel te 2030 ANTWERPEN, Ekersesteenweg, 6, tweede appellante,

beiden vertegenwoordigd door mr. ADRIAENS Bart, advocaat te 8500 KORTRIJK, Ring Bedrijvenpark / Brugsesteenweg 255

tegen:

1. **RIJKSDIENST VOOR SOCIALE ZEKERHEID**, K.B.O. 0206.731.645, openbare instelling, met zetel te 1060 BRUSSEL, Victor Hortaplein, 11, geïntimeerde, vertegenwoordigd door mr. DE KERPEL S. loco mr. DERVEAUX Pieter, advocaat te 1930 ZAVENTEM, Parklaan 54

***

*

Na beraad, spreekt het Arbeidshof te Brussel het hiernavolgend arrest uit:

Gelet op de stukken van rechtspleging, inzonderheid:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken op tegenspraak op 30-09-2011 door de arbeidsrechtbank te Brussel, 27e kamer (A.R. 10/13337/A en 10/13338/A),
- het verzoekschrift tot hoger beroep, ontvangen ter griffie van dit hof op 28 november 2011,
- de neergelegde conclusies,

- de voorgelegde stukken.

***

*

De partijen hebben hun middelen en conclusies uiteengezet tijdens de openbare terechtzitting van 29 november 2012, waarna de debatten werden gesloten, de zaak in beraad werd genomen en voor uitspraak werd gesteld op heden.

***

*

I. DE FEITEN EN DE RECHTSPLEGING.

1.

Op 21 mei 2007 werd op de hoofdzetel van de nv Hubo, de moedermaatschappij van de nv Olendis en de nv Alpha een controle uitgevoerd op de toepassing van de wetgeving betreffende de sociale zekerheidsbijdragen voor werknemers. Dit onderzoek werd uitgebreid naar de verschillende dochtermaatschappijen. Het deel van het onderzoek, dat aanleiding gaf tot huidige betwisting, had betrekking op een aantal forfaitaire vergoedingen die werden toegekend aan de verantwoordelijke personeelsleden in de verschillende Hubowinkels. Het ging in het bijzonder om de 'winkelverantwoordelijken', die een dagelijkse kostenvergoeding ontvingen van 7,44 € per gewerkte dag, de assistenten (die de winkelverantwoordelijken vervingen tijdens zijn afwezigheid) en die een vergoeding kregen van 4,96 € per gewerkte dag en tenslotte de zogenaamde 'derde verantwoordelijken', die de verantwoordelijkheid hadden over de winkel wanneer zowel de winkelverantwoordelijke als diens assistent(e) afwezig was. Deze laatsten kregen een vergoeding van 2,48 € per gewerkte dag. Daarnaast kregen de betrokkenen een 'alarmvergoeding' van 16,24 € per maand. Deze vergoeding moest de bijzondere kosten dekken die de betrokken werknemers hadden wanneer zij zich naar de onderneming moesten begeven, wanneer daar een alarm afging.

2.

Na onderzoek, en een bijkomend onderzoek ingevolge de opmerkingen van de nv Olendis en de nv Alpha, waarbij de verschillende winkelverantwoordelijken, assistenten en derde verantwoordelijken ondervraagd werden, verwierp de sociale inspectie de forfaitaire vergoeding per dag evenals de alarmvergoeding. Zij aanvaardde wel een vergoeding voor de kosten van telefoon thuis (16 € per maand) evenals een vergoeding voor verplaatsingskosten, die respectievelijk op 24 € per maand, 16 € per maand en 8 € per maand werd vastgesteld.

3.

Vermits de nv Olendis en de nv Alpha de conclusies van het sociaal onderzoek betwistte en niet tot een vrijwillige regularisatie overgingen, is de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid tot een ambtshalve regularisatie overgegaan op grond van artikel 22 en artikel 22bis van de wet van 27 juni 1969 op de sociale zekerheid der werknemers, en dit voor de periode van het eerste kwartaal 2006 tot en met het vierde kwartaal 2008.

Teneinde geen schuldenaar te worden van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en de loop van intresten te vermijden zijn de nv Olendis en de nv Alpha onder

voorbehoud overgegaan tot betaling van de geregulariseerde bijdragen, bijdrageopslagen en intresten.

4.

Bij onderscheiden dagvaardingen van 21 september 2010 hebben de nv Olendis en de nv Alpha de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid gedagvaard voor de arbeidsrechtbank in Brussel in terugbetaling respectievelijk van de sommen van 2.962,69 € en 7.687,96 €, te verhogen met de verwijlintresten vanaf de datum van betaling van 29 september 2009, en de gerechtelijke intresten.

Bij vonnis van 30 september 2011 heeft de arbeidsrechtbank te Brussel de beide vorderingen samengevoegd, doch heeft zij de beide vorderingen als ongegrond afgewezen.

5.

Bij verzoekschrift van 28 november 2011 hebben de nv Olendis en de nv Alpha hoger beroep aangetekend tegen het vonnis van de arbeidsrechtbank.

II. DE ONTVANKELIJKHEID.

Het hoger beroep is regelmatig naar de vorm. Het vonnis van de eerste rechter werd volgens de verklaringen van de partijen niet betekend, zodanig dat ook de beroepstermijn niet is beginnen te lopen en het hoger beroep aldus tijdig werd ingesteld. Het beroep is ontvankelijk.

III. BEOORDELING.

1.

De eerste rechter was van oordeel dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, op basis van het uitgevoerde onderzoek, voldoende aantoonde dat aan de toegekende forfaitaire kostenvergoedingen, (met uitzondering van hetgeen in het kader van het onderzoek aanvaard werd), geen werkelijke kosten beantwoordden of in ieder geval geen kosten eigen aan de werkgever.

De nv Olendis en de nv Alpha herinneren er in hun beroepsbesluiten in de eerste plaats aan dat volgens de rechtspraak van het Hof van Cassatie van 14 januari 2002 de bewijslast, en ook het bewijsrisico, dat de toegekende kostenvergoedingen geen loon uitmaken op de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid rust. Met betrekking tot de door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid aangevoerd verklaringen van de werknemers stellen de nv Olendis en de nv Alpha dat deze verklaringen een onvoldoende bewijs uitmaken. Het zou essentieel gaan om verklaringen van ex werknemers, het merendeel van de verklaringen zou niet relevant zijn voor de geregulariseerde periode en de voorgelegde verklaringen zouden onvolledig zijn. Verder zou de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voorbijgegaan zijn aan de inhoud van bepaalde verklaringen en miskennen dat bij de samenstelling van de kostenforfaits de bedragen van de kosten zeer laag werden begroot.

In ondergeschikte orde betwisten de nv Olendis en de nv Alpha dat er een voldoende juridische grond voorhanden was om tot een regularisatie over te gaan op grond van artikel 22*bis* van de wet van 24 juni 1969, d.w.z. een globale naamloze aangifte.

De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid vraagt de bevestiging van het vonnis waartegen beroep. De Rijksdienst voor Sociale Zekerheid gaat in zijn besluiten uitgebreid in op de feitelijke vaststellingen, die aan de grondslag liggen van de regularisatie.

2.

Overeenkomstig artikel 14, § 1, van de wet van 27 juni 1969 op de maatschappelijke zekerheid der werknemers worden de bijdragen voor sociale zekerheid berekend op het loon van de werknemers. Overeenkomstig art. 14, § 2, van dezelfde wet wordt het begrip loon bepaald bij artikel 2 van de wet van 12 april 1965 betreffende de bescherming van het loon der werknemers. De Koning wordt echter, door dezelfde bepaling, gemachtigd het aldus bepaalde begrip te verruimen of te beperken en dit bij een in ministerraad overlegd besluit.

Overeenkomstig artikel 19, § 2, 4°, van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969, genomen ter uitvoering van de wet van 27 juni 1969, worden niet als loon aangemerkt de bedragen die gelden als terugbetaling van kosten die de werknemer heeft verricht om zich van zijn woonplaats naar zijn werkplaats te begeven, alsook de kosten die ten laste van de werkgever vallen.

3.

In zijn arrest van 14 januari 2002 (*J.T.T.*, 14 januari 2002, 106 met concl. Adv. Gen. LECLERCQ en *R.W.* 2002-2003, p. 97 met noot M. DE VOS) heeft Hof van Cassatie geoordeeld dat, wanneer betwist wordt dat bijdragen die betaald zijn aan de werknemer als terugbetaling van kosten die ten laste vallen van de werkgever het karakter van loon hebben, de instelling die belast is met de inning van de bijdragen dient aan te tonen dat die bijdragen geen terugbetaling zijn van de kosten die de werkgever moet dragen. Deze conclusie wordt enkel gesteund op de samenlezing van artikel 14, § 2, van de wet van 27 juni 1969 op de maatschappelijke zekerheid der werknemers en artikel 19, § 2, 4, van het Koninklijk Besluit van 28 november 1969. Deze rechtspraak houdt een ommekeer in van de vroegere rechtspraak en rechtsleer (zie de geciteerde noot van M. DE Vos bij dit artikel).

Aangenomen moet worden, bij gebreke aan nadere toelichting in het arrest zelf, dat het Hof de redenering tot de zijne heeft gemaakt van advocaat-generaal LECLERCQ (gepubliceerd in *J.T.T.* 2002, p. 106). De advocaat-generaal gaat ervan uit dat de vermindering of beperkingen van het loonbegrip van artikel 2 van de wet van 12 april 1965 op de bescherming van het loon, die door artikel 14 van de wet van 27 juni 1969 toelaten worden, geen uitzonderingen zijn op het loonbegrip dat de berekeningsbasis voor de sociale zekerheidsbijdragen bepaalt. Die verruiming of beperkingen vormen, aldus de advocaat-generaal, in combinatie met het loonbegrip van artikel 2 van de wet van 12 april 1965, een constitutief onderdeel van het wettelijk gedefinieerde loonbegrip voor de berekening van de bijdragen. In die optiek zijn de beperkingen, zoals de vrijstelling voor kostenvergoedingen, geen excepties die de verwerende partij moet bewijzen, maar een intrinsiek bestanddeel van het loonbegrip, waarvan de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid als eisende partij de vervulling moet bewijzen.

Volgens M. DE VOS, in zijn geciteerde noot, wordt de rechtspraak van het Hof op dit punt in overeenstemming gebracht met het standpunt dat Hof innam inzake het bewijs van kostenvergoeding in de fiscale wetgeving.

In zijn noot stelt M. DE Vos dat het af te wachten is hoever de praktische gevolgen van het cassatiearrest zullen reiken.

De voorliggende betwisting toont alvast aan dat de nieuwe interpretatie van het Hof van Cassatie, gehuldigd sinds 2002, naar de praktijk toe zeer problematisch is. De goed voorgelichte werkgever kan er zich, in navolging van dit arrest, immers toe beperken een creatieve opsomming te maken van mogelijke kosten die de werknemer zou kunnen hebben, met een eenzijdige raming van deze kosten, om daarna zonder meer te stellen dat de sommen, die hij aan zijn werknemer uitbetaalt, geen loon maar kosten zijn, en aldus de bewijslast verschuiven naar de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid.

4.

Wanneer een betwisting ontstaat tussen de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid en de werkgever over de vraag of bepaalde sommen, die door de werkgever uitbetaald zijn aan de werknemers, bijdrageplichtig zijn, dient de rechter deze betwisting te beslechten in functie van het wettelijk begrip loon, met de uitbreidingen en de beperkingen die aan dit begrip gegeven zijn in het kader van de wet van 27 juni 1969 en zijn uitvoeringsbesluiten. Wanneer in het bijzonder de vraag rijst of bepaalde sommen die aan de werknemer zijn uitbetaald onder het gewone loonbegrip vallen dan wel uit dit loonbegrip uitgesloten zijn omdat het gaat om de terugbetaling van de kosten die ten laste van de werkgever vallen, moet de rechter, op basis van de door beide partijen aangebrachte en aan te brengen elementen oordelen of er al dan niet sprake is van een terugbetaling van kosten die ten laste van de werkgever vallen. De rechter zal daarbij rekening houden met de bepaling van artikel 870 van het Gerechtelijk Wetboek die iedere partij de verplichting opgelegd het bewijs te leveren van de feiten die zij aanvoert en kan desgevallend, in overeenstemming met artikel 871 van het Gerechtelijk Wetboek, aan iedere gedingvoerende partij bevelen het bewijsmateriaal voor te leggen dat zij bezit.

5.

De vraag die dient beantwoord te worden is tweëërlei: (1) gaat het om kosten eigen aan de werkgever die terugbetaald worden, (2) kan de forfaitaire vergoeding van deze kosten geacht worden in een redelijke verhouding te staan tot de werkelijke kosten.

6.

In de voorliggende zaak ligt aan de beslissing tot regularisatie een zeer uitgebreid onderzoek ten grondslag. Nadat op 21 juni 2007 de afgevaardigde bestuurder van de nv Hubo België, (die verklaarde eveneens de afgevaardigde bestuurder te zijn van de verschillende winkels in eigen beheer en dus van de nv Olendis en de nv Alpha), toelichting gegeven had bij de bedragen die door de verschillende forfaits gedekt zouden zijn, werden in eerste instantie in de loop van de maand september 2007 vier werknemers ondervraagd, die op dat ogenblik in dienst waren van de nv Olendis en de nv Alpha. De bevindingen van dit onderzoek werden door de sociale inspectie aan de nv Hubo ter kennis gebracht op 8 november 2007.

De NV Hubo reageerde daarop met een uitvoerig schrijven van 30 november 2007. Bij dit schrijven werd een bijlage gevoegd die voor wat betreft de drie categorieën van werknemers, die een kostenvergoeding ontvingen, een overzicht bevatte van de geraamde kosten. Verder werd daarbij een blanco bijlage bij de arbeidsovereenkomst gevoegd, die in de toekomst aan de werknemers ter

ondertekening zou voorgelegd worden, en die eveneens een opsomming inhield van de kosten die gedekt werden door de toegekende forfaits.

In functie van de opmerkingen van de nv Hubo heeft de sociale inspectie bijkomend een aantal (ex) werknemers ondervraagd over de door de NV Hubo vooropgestelde kosten. Op basis van deze ondervragingen werden de conclusies van het oorspronkelijk onderzoek bevestigd. Daarna werd nog een uitvoerige briefwisseling gevoerd vooraleer tot regularisatie werd overgegaan.

7.

Volgens het door de nv Olendis en de nv Alpha voorgelegde overzicht, dat door de eerste rechter wordt overgenomen op pagina 5 en 6 van zijn vonnis en waarnaar het hof verwijst, hadden de forfaitaire vergoedingen (met uitsluiting van de alarmvergoeding) betrekking op de volgende posten:

- 1) inrichting en gebruik van een bureau in de eigen woonplaats,
- 2) communicatiekosten,
- 3) gebruikt eigen pc en internet,
- 4) representatiekosten,
- 5) uithuizigheid,
- 6) verplaatsingskosten (bank, post en winkel),
- 7) documentatie, vakliteratuur, lidgelden en abonnementen.

8.

Op pagina 24 tot en met 35 van zijn beroepsconclusies systematiseert de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid de verklaringen van de verschillende werknemers en ex-werknemers, in functie van het door de nv Olendis en de nv Alpha voorgelegde kostenschema. Het hof heeft aandachtig de verschillende verklaringen van de ondervraagde werknemers nagelezen en is tot de bevinding gekomen dat de analyse en synthese van deze verklaringen kan onderschreven worden.

1) Geen enkel van de ondervraagde werknemers heeft ooit in de eigen woonplaats een bureau ingericht of gebruikt. Drie werknemers verklaren wel dat zij 's avonds thuis werkten (één werknemer regelmatig, de andere occasioneel) maar geen enkele werknemer heeft daarvoor een eigen bureau ingericht.

2) Op één na maakt geen enkele van de ondervraagde werknemers melding van communicatiekosten die hij zou gehad hebben of ontkent hij integendeel het bestaan van dergelijke kosten. De ene werknemer die verklaart communicatiekosten gehad hebben had een gsm op kosten van zijn werkgever. Overigens moet er op gewezen worden dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid, in functie van de oproepbaarheid bij alarmsituatie, een bedrag van 16 € per maand als telefoonkosten aanvaard heeft.

3) Voor wat betreft het gebruik van pc en internet verklaart één werknemer dat hij daarvan regelmatig gebruik maakt en een ander uitzonderlijk. De overige werknemers hebben ofwel geen pc of internet, of maken daarvan geen gebruik voor hun werk.

4) Alle werknemers verklaren geen representatiekosten te hebben of maken daar alvast geen melding van (de heer Hombroeckx spreekt wel over de aankoop van cadeautjes, maar uit zijn verklaring blijkt dat hij daarvoor geld uit de kassa kon nemen). Het is wel zo dat bepaalde werknemers verklaarden dat er bij gelegenheid van huwelijken of geboortes (bij collega's) ook door de werknemers iets werd

bijgelegd voor de aankoop van een geschenk, maar dergelijke 'kosten' zijn geen kosten eigen aan de werkgever.

5) Geen enkel van de werknemers heeft kosten die verband houden met het feit dat hij buiten de onderneming zou moeten werken en daarvoor kosten zou moeten maken zoals maaltijden, drank, parkingkosten en dergelijke.

6) Alle werknemers verklaren occasioneel verplaatsingskosten te hebben naar de bank of post, of bij alarm naar de firma. Deze kosten werden echter door de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid in het kader van de regularisatie aanvaard op forfaitaire basis op basis van een berekening, opgesteld aan de hand van de verklaringen van de werknemers.

7) Geen enkele werknemer heeft kosten gehad voor documentatie, vakliteratuur, lidgelden en abonnementen. De heer H _____ verklaart wel dat hij een tijdschrift heeft aangekocht, genaamd 'tuininspiratie', maar uit geen enkel element blijkt dat deze aankoop noodzakelijk was voor de uitoefening van zijn functie.

9.

De kritieken die door de nv Olendis en de nv Alpha worden geformuleerd ten aanzien van het onderzoek zijn onterecht.

Naar aanleiding van de eerste verklaring, afgelegd door de afgevaardigde beheerder, heeft de sociale inspectie vier werknemers gehoord, die op dat ogenblik alle nog in dienst waren. Het is maar omdat er na deze verhoren verdere betwisting bleef bestaan, dat aanvullend zeven andere werknemers ondervraagd werden. Sommigen van deze werknemers waren inderdaad uit dienst op het ogenblik van het onderhoor (wat eerder verwijst op een groot personeelsverloop dan op een selectieve ondervraging), maar dat belet niet dat hun verklaringen minstens gedeeltelijk betrekking hadden op de geregulariseerde periode. Op basis van het geheel van de verklaringen is voldoende bewezen dat de kostenvergoedingen voor gans de geregulariseerde periode geen werkelijke kosten dekten. De nv Olendis en de nv Alpha hebben overigens, noch in het kader van het onderzoek noch in het kader van hun besluiten, ooit aangeven dat in de loop van de geregulariseerde periode er een wijziging zou ingetreden zijn in de taken of verantwoordelijkheden van de winkelverantwoordelijken, waardoor zij vanaf een gegeven datum wel de betwiste kosten zouden gehad hebben.

Onterecht of niet dienend is de kritiek dat bepaalde werknemers niet expliciet over bepaalde onderdelen van het kostenschema ondervraagd werden. Het betreft werknemers die ondervraagd werden in het eerste stadium van het onderzoek, op basis van de verklaringen van de afgevaardigde beheerder. Deze sprak in zijn verklaring enkel over representatiekosten, verplaatsingskosten naar de bank en naar de post, en onkosten om naar de winkel te gaan als er alarm was. Op dat ogenblik was het schema van de kosten, die door de forfaitaire vergoeding zouden gedekt zijn, nog niet voorgelegd. Dit schema werd immers slechts bij schrijven van 30 november 2007 medegedeeld. De werknemers, ondervraagd in de loop van de maand september, konden daarover dan ook geen uitspraak doen. Het is verder aannemelijk dat, in functie van het resultaat van de aanvullende ondervragingen die gebeurden na 30 november 2007, het de sociale inspectie niet meer noodzakelijk leek de eerste ondervraagde werknemers opnieuw te ondervragen.

In dit verband moet erop gewezen worden dat uit niets blijkt dat het schema van de kosten, medegedeeld op 30 november 2007, ooit op enige manier aan de werknemers werd voorgelegd. Met het schrijven van 30 november 2007 werd alleen medegedeeld dat in de toekomst aan de werknemers een bijlage aan de arbeidsovereenkomst zou voorgelegd worden met betrekking tot kosten.

De omstandigheid dat het bedrag van de kostenposten 'zeer laag' begroot werd kan geen element zijn om deze kosten te weerhouden, wanneer vaststaat dat in werkelijkheid (en met uitzondering van de verplaatsingskosten die aanvaard werden) deze kosten niet gemaakt werden.

10.

Samen met de eerste rechter oordeelt het hof dan ook dat de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid voldoende aantoont dat aan de forfaitaire kostenvergoedingen, die het voorwerp uitmaakte van de regularisatie, geen werkelijke kosten verbonden waren, zodanig dat de uitbetaalde vergoedingen niet anders dan als een loon kunnen omschreven worden.

De globale aangifte.

12.

Overeenkomstig artikel 22*bis* van de wet van 27 juni 1969 wordt, wanneer het onmogelijk is het bedrag van de door de werkgever verschuldigde bijdragen vast te stellen, hetzij in zijn totaliteit hetzij individueel per werknemer, het bedrag daarvan door de Rijksdienst voor Sociale zekerheid globaal bepaald, op basis van alle inlichtingen ingewonnen door de ambtenaren en beambten, belast met het toezicht op de uitvoering van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten, zelfs wanneer de identiteit of het juiste aantal van de tewerkgestelde werknemers niet gekend is.

Uit het verslag van de sociale inspectie van 11 maart 2009 blijkt op gedetailleerde wijze hoe de regularisatie werd opgesteld. Er werd wel degelijk per werknemer en per trimester een afrekening opgemaakt van de forfaitaire onkosten die verworpen werden, en die dus geregulariseerd werden. Echter had de sociale inspectie aanvaard dat een bedrag per maand voor de verplaatsingskosten (en de telefoonkosten verbonden aan de oproepingen voor een alarm) kon aanvaard worden, en dus in mindering kon gebracht worden van de regularisatie. Dit bedrag van de verplaatsingskosten kon echter niet geïndividualiseerd worden. Het ging om de verplaatsingskosten naar de post en naar de bank, en de eventuele oproepingen in geval van alarm. Uit de verklaringen van de werknemers kon niet afgeleid worden wie welke verplaatsingskosten had, omdat niet vastlag wie naar de bank of naar de post reed, en niet bijgehouden werd wie bij alarm naar de onderneming kwam. Daarom werd, per categorie van werknemers (winkelverantwoordelijken, assistenten en 'derde verantwoordelijken) een forfaitair bedrag per maand vastgesteld, dat als verplaatsingsvergoeding in aanmerking genomen werd. Dit bedrag werd in mindering gebracht van de regularisatie, individueel per werknemer.

Een dergelijke regularisatie valt in feite niet onder de toepassing van artikel 22*bis*, vermits wel degelijk de regularisatie berekend wordt per werknemer, met het enkele voorbehoud dat het bedrag van de aanvaarde verplaatsingskosten per werknemer forfaitair bepaald werd, zoals de werkgever van zijn kant ook de kostenvergoedingen forfaitair bepaald had, zonder een onderscheid te maken tussen de individuele werknemers.

Verder is, indien men al aanneemt dat het om een globale aangifte gaat, de keuze voor een globale aangifte voldoende gerechtvaardigd door de niet betwiste omstandigheid dat niet individueel bijgehouden werd welke werknemer welke verplaatsingen deed, en het bedrag van verplaatsingskosten dus noodzakelijk forfaitair diende bepaald te worden.

Het hoger beroep is ook op dit punt ongegrond.

**OM DEZE REDENEN
HET ARBEIDSHOF**

Gelet op de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken, in het bijzonder op het artikel 24,

Rechtsprekend op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk doch ongegrond en bevestigt het bestreden vonnis.

Veroordeelt de nv Olendis en de nv Alpha tot de kosten van het hoger beroep, tot op heden begroot in hoofde van de Rijksdienst voor Sociale Zekerheid op 1.210 € rechtsplegingsvergoeding.

Aldus gewezen en ondertekend door de zevende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit:

Fernand KENIS,
Ivo VAN DAMME,
Karel GACOMS,
arbeider,

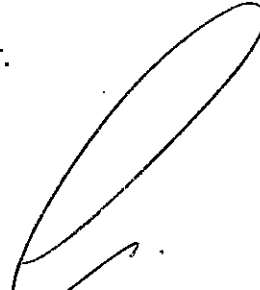
raadsheer,
raadsheer in sociale zaken, werkgever,
raadsheer in sociale zaken, werknemer-

bijgestaan door :
Sven VAN DER HOEVEN,

griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Karel GACOMS

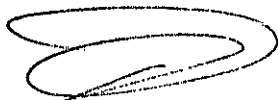
Ivo VAN DAMME

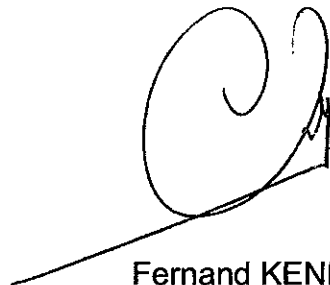
Fernand KENIS

en uitgesproken op de openbare terechtzitting van donderdag 20 december 2012 door:

Fernand KENIS, raadsheer,
bijgestaan door
Sven VAN DER HOEVEN, griffier.

Sven VAN DER HOEVEN

Fernand KENIS